

Arrest

**nr. 351 562 van 13 augustus 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 13 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 11 juni 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues) van 25 november 2025.

Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.

Artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet stelt:

*“De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.
Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”*

Als bijlage bij de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een lijst met aangetekende zendingen afkomstig van de cel OIB waarop de naam van de verzoekende partij voorkomt met daarbij een adres te Jalhay. Deze lijst bevindt zich tevens in het administratief dossier. Op deze lijst staat een stempel van de FOD Binnenlandse Zaken met als datum 28 november 2025. In het wachtregister staat vermeld dat de bestreden beslissing op 2 december 2025 aan de postdiensten werd overhandigd: "02.12.2025 13/kennisgeving via de post door/dvz/13qq". Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet begon de beroepstermijn te lopen op vrijdag 5 december 2025 en betrof de laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken derhalve maandag 5 januari 2026. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift pas op 13 februari 2026 op elektronische wijze aan de Raad werd overgemaakt, hetzij buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing werd verstuurd naar een verkeerd adres te Jalhay. In het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij meegedeeld dat zij op een adres te Luik verblijft. De verwerende partij verduidelijkt desgevraagd aan de raadsman dat de beslissing van 20 november 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, wel degelijk naar het adres te Luik werd gestuurd en dat er een foutief adres werd vermeld in de briefwisseling naar de raadsman (verzoekschrift, bijlage 5). Aldus was de verwerende partij wel degelijk op de hoogte van haar adres te Luik en is het "(...) onbegrijpelijk (...)" dat de in casu bestreden beslissing die vijf dagen later werd getroffen nog naar een oud adres werd verstuurd, aldus de verzoekende partij.

In het administratief dossier bevindt er zich een door verzoekende partij op 5 januari 2023 ondertekend document waarbij zij verklaart woonplaats te kiezen te 4845 Jalhay. Uit een afschrift van de bestreden beslissing die de verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat deze - conform artikel 52/3, §1, laatste lid juncto artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet - per aangetekend schrijven werd verzonden naar dit betwiste adres te Jalhay. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet "(...) is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. (...)". Het komt een vreemdeling toe om de nodige maatregelen te treffen opdat hij briefwisseling kan ontvangen die aan hem gericht is op het adres waarvan hij heeft aangegeven dat hij aldaar officiële briefwisseling van de asielautoriteiten wenst te ontvangen. Indien dit niet mogelijk is, staat het de betrokkene vrij zijn gekozen woonplaats te wijzigen. Een gekozen woonplaatsadres moet niet een adres zijn waar de vreemdeling verblijft. Indien verzoeker niet de nodige schikkingen treft waardoor hij de kennisgeving mist van een aangetekende zending op zijn naam op de door hem gekozen woonplaats, is dat zijn persoonlijke keuze die geen situatie van overmacht vormt (cfr. RvS, nr. 250.553 van 10 mei 2021).

Overeenkomstig artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet komt het aan de verzoekende partij toe om een eventuele wijziging van de gekozen woonplaats per aangetekende zending aan de verwerende partij kenbaar te maken. Dit staat ook expliciet vermeld in het bovenvermelde door verzoekende partij ondertekende document betreffende de woonstkeuze. Het adres van de effectieve verblijfplaats vermeld in een 9ter-aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de woonplaatskeuze in het kader van een verzoek om internationale bescherming, zoals vermeld in artikel 51/2 juncto artikel 52/3, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet

Waar de verzoekende partij aldus stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van haar adreswijziging via de communicatie inzake haar procedure om medische regularisatie op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij een adres te Luik werd meegegeven, treedt de Raad haar niet bij. De thans bestreden beslissing en de beslissing van 20 november 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werden genomen op grond van andere wetsbepalingen, waarvoor qua kennisgeving andere wetsbepalingen gelden. Wat de kennisgeving van de thans bestreden beslissing betreft, geldt, zoals supra is weergegeven, artikel 51/2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt nergens dat er een adreswijziging overeenkomstig deze bepaling werd doorgegeven en de verzoekende partij toont dit ook niet aan.

Gelet op bovenstaande lijkt de verwerende partij dan ook correct te hebben gehandeld en lijkt er dan ook sprake van een correcte kennisgeving van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij uiteenzet dat zij door de stad Luik terug in het bezit werd gesteld van een AI nadat zij hieromtrent contact had opgenomen met de verwerende partij, ziet de Raad niet in hoe "(...) Dit geldt als een impliciete erkenning van het feit dat de bestreden beslissing niet correct betekend werd. (...)".

Waar de verzoekende partij stelt dat zij de bestreden beslissing pas op 28 januari 2026 kennis heeft genomen van de thans bestreden beslissing via een consultatie van haar administratief dossier en deze

datum geldt als kennisgeving, lijkt zij aldus niet te kunnen worden bijgetreden. De Raad wijst er nog op dat een tweede betekening geen nieuwe beroepstermijn ten voordele van de verzoekende partij kan genereren en haar kan toestaan alsnog een ontvankelijk beroep in te stellen niettegenstaande de initiële termijn daartoe reeds is verstreken (cf. RvS 14 juni 2012, nr. 219.733).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen lijkt dan ook te moeten worden bijgetreden.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671)."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3, oud, van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

K. SOCCIO, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. SOCCIO

M. EKKA